

Se, det er jo en uddøende del af befolkningen, for som årene er gået, er man blevet længere og længere i uddannelsessystemet, og det vil sige, at det, at nogle er på arbejdsmarkedet i både 35 og 40 år, ikke er det, vi kommer til at opleve i fremtiden. Derfor bør man, når efterlønsreglerne bliver lavet om, friholde disse trækdyr og sikre dem en mulighed for at gå på den efterløn, som de har kendt hidtil. Mange af dem har jo udelukkende meldt sig ind i en a-kasse, fordi de gerne ville have muligheden for at gå på efterløn. De oplever nu, at det tæppe bliver trukket væk under fødderne på dem.

Så var hr. Jan Petersen tidligere på dagen inde på, at det er helt urimeligt, at Fremskridtspartiet fører sig frem i denne debat, for Fremskridtspartiet vil jo spare på dagpengeområdet. Det indtryk, som hr. Jan Petersen efterlod, var, at Fremskridtspartiet ville skære i dagpengene.

Det vil vi bestemt ikke, men det, som vi har gjort, er, at vi har set på, hvordan arbejdsmarkedspolitikken har været ført her i landet i de sidste 5 år. Går vi tilbage til 1992, var omkostningerne dengang ved at drive aktiveringsssystemet, a-kasserne, hele molevitten, AMU-centre, og hvad der ellers hører til, 39.000 kr. pr. ledig. I mellemtiden er antallet af ledige faldet fra over 300.000 til under 200.000, og hvad er der så sket? Der er sket det, at omkostningerne for denne ledighedsfabrik her i 1998 er steget til over 82.000 kr. pr. ledig.

Det er altså ikke dagpengene, som Fremskridtspartiet går efter med vores ændringsforslag til finansloven. Det, vi går efter, er at få omkostningerne ved at drive hele dette system bragt ned til i hvert fald de omkostninger, der var ved det i 1992. Det var jo ikke sådan, at vi var et uland, eller at der nærmest var kaotiske tilstande i 1992, og derfor må det selvfølgelig kunne lade sig gøre at få det til at hænge sammen.

Så synes vi, at det forslag til finanslov, som vi behandler i dag, meget præcist og oven i købet prisværdig præcist viser den forskel i menneskesyn, der hersker blandt Folketingets medlemmer og Folketingets partier.

Det er sådan i øjeblikket, at der dør 100-200 danskere om året af kræft. Der er mange flere, der dør, men disse mennesker dør udelukkende, fordi man ikke har nok udstyr rundt omkring på sygehusene.

Vi har tidligere påpeget, at man i Danmark overhovedet ikke lever op til de anbefalinger, der ligger fra Verdenssundhedsorganisationen,

WHO, om at få antallet af kræftsyge nedbragt. Tværtimod er det sådan, at vi for Danmarks vedkommende hører hjemme i klasse med de baltiske lande og Polen. Vi kan overhovedet ikke sammenlignes med naboer som Sverige, Norge, England, Tyskland osv., dem, som vi plejer at sammenligne os med, bl.a. fordi der er mangel på moderne apparatur til at behandle de kræftsyge. Sådan et udstyr, der skal stilles op på et hospital, koster 5-6 mio. kr. pr. hospital.

Hvad er det så for nogle alternativer, vi har her i Folketinget? Ja, på finansloven er der sådan en eksotisk ting som Arnamagnæansk Institut. Det bruger 5 mio. kr. om året, og hvad bruger det dem til? Jo, der sidder en flok og studerer islandske sagaer og det islandske sprog. Det får de 5 mio. kr. for om året.

Fremskridtspartiets spørgsmål er: Kunne vi ikke undvære disse studier i islandske sagaer, når det samme beløb kunne gøre, at vi fik noget strålebehandlingsudstyr på et hospital?

Da kulturministeren blev ringet ned af nogle teatre i det københavnske område, som peb over, at de ikke fik nok entréindtægter, støvsugede ministeren oppe i kontoret og fandt 5 mio. kr., igen et beløb, der kunne have udløst behandlingsudstyr til et hospital, så vi kunne have nedbragt det antal på 100-200 danskere, der dør, fordi der ikke er nok udstyr på vores hospitaler.

Et tredje eksempel: I 1999 er der en anden eksotisk ting på finansloven. Den danske stat har afsat 22 mio. kr. til brug for, at der skal være en udstilling i Hannover. Det kan godt være, at den udstilling i Hannover er vigtig og spændende, men kunne vi ikke overlade det til erhvervslivet at betale for at være der?

Lægger vi bare disse tre eksempler sammen, er der altså penge nok til, at seks danske hospitaler kan få stråleudstyr, sådan at man kan behandle kræftsyge mennesker. Her foretager Folketingets flertal et klart valg, en prioritering, en afvejning, og det er en afvejning, som vi i Fremskridtspartiet er hamrende uenige i.

Det menneskesyn, som vi har, bygger nemlig på, at man godt kunne holde lidt igen på de mange penge, der i øjeblikket bliver brugt på kulturområdet. Der er jo ingen grund til, at filmstøtten skal galopere i de kommende år. Der er ingen grund til, at de forenede midterpartier i de kommende år har tænkt sig at brænde 1½ mia. kr. af på at bygge et nyt skuespilhus til Det Kgl. Teater.